לעשות כסף קל

אף מילה רעה אני לא רוצה לשמוע עוד על עיריית תל־אביב. מקום שאזרח רגיל יכול להרוויח בו סכום של תשע מאות חמישים וארבעה אלף ועוד שבע מאות ושישים שקל (954,760) בחמש דקות עבודה, זה לא מקום שכדאי להשמיץ אותו.

הנה: לפני שבועיים אני מקבלת פתק מהעיריה, שבו הם מודיעים לי שאני חייבת להם 1,367,380 שקל עבור מים וארנונה. הם גם מספרים לי שאם תוך שיבעה ימים אני לא מחסלת את החוב, הם יעקלו לי כל מיני דברים. לקח לי בדיוק שבוע להתאושש מהידיעה וגם לחפש בכל הבית את הפתקים הנוגעים לחשבונות הנ"ל. ביום השביעי הודיעו לי מהבנק שלי שהעיריה עיקלה את חשבוני.

חיכיתי עוד יומיים, עד שהתחילו הלימודים של הילדים, והלכתי לעיריה. בדרך חשבתי איך אני, הקטנה, אצליח להסביר לפקידים הגדולים שהחוב הזה איננו מתקבל על הדעת, במיוחד לאור העובדה שאני בן־אדם לא שמרן, ולא שמרתי על הפתקים שהיו אמורים להעיד לטובתי.

בסוף החלטתי שהרבה יותר קל להתעלם מהסכום שהם קבעו לי, מאשר לשכנע אותם שהסכום מוטעה. נעמדתי בתור, וכשהגעתי לפקיד עם המחשב, אמרתי שאני רוצה לשלם את כל החובות שלי לעיריה, ולא הזכרתי במילה את הסכום האימתני. הבחור לחץ על כפתורים, המחשב עשה קצת קולות והסכום שיצא לאור היה 412,620 שקל.

ירדתי לקופה ושילמתי את החשבון. ואז, כשהקבלה בידי, לא יכולתי להתאפק ועליתי בחזרה לפקיד שעושה את החשבונות. שאלתי אותו איך זה יכול להיות שהם טעו ב־954,760 שקל. הפקיד אמר, בשלוות־נפש: „מה, לא קורה שטועים?"

אני לא מבינה למה אני מתלוננת בכלל. אלה היחידים שטעו לטובתי.

פרובלמה

המיכתבים שאתם כותבים לי זו השימחה האמיתית של חיי. אגב, למה שלא תכתבו על המעטפה: לכבוד סופרמן, מערכת העולם הזה וכו' וכו'. למה. בשם כל הקדושים. אתם חושבים שיש לי פיתרון לכל בעיה בעולם, למה? הנה, א' סיטון, מרחוב ההסתדרות 2 בנתניה, כותב לי כך:

„בכל פעם שאני קונה חולצה חדשה, אני לובש אותה כמה פעמים והיא מתלכלכת. עושים כביסה, ואז בא השוק הגדול — החולצה נראית פשוט ח... אז מה עושים בשביל שלא יצאו כל מיני חוטים מקצות החולצות שלי?"

א' סיטון, יקירי,

כנראה שהגיע הזמן שלך להתחתן. זה פשוט מפני שהאשה הכי־מסומטמת בעולם יודעת איך מכבסים חולצות בלי שייצאו לה החוטים. ועד שתמצא כלה, אולי פשוט תקנה חולצות ממין משובח יותר?

נו, הייתם מאמינים? ידעתי שלא. אז אני מחזיקה את מיכתבו של א' סיטון במגירה שלי, לעדות.

עצות תוצרת חוץ

יש אנשים רחמנים בעולם. בבוקר הם מרח־מים על עצמם, בערב הם מרחמים על אחרים, ובלילה, חלק מהם, מרחמים עליי, שאני צריכה לכתוב מדור שלם כל שבוע. אם פעם בכלל לא ידעתי שאני מיסכנה, באו חבריי הרחמנים והו־דיעו לי את הבשורה המשמחת. מאז אני מיסכנה. איך אפשר לאכזב חברים?

אחר הרחמנים האלה הגיע לא מזמן מסיור־עבודה בן שבוע בארצות־הברית, ושם, בין פגישה אחת לשניה, הוא מצא קצת זמן לרחם עליי, ותיכף הוא קנה בשבילי מתנה האמורה לפתור לי את הבעיות ל־300 המדורים הבאים עלינו לטובה. לספר קוראים עוד אלף עצות מועילות – ללמדך שזה לפחות מחזור שני של הצלה.

לפי רוב העצות הניתנות בספר, אפשר להבין שהאמריקאים יצאו מהמערות בדיוק לפני שלושה שבועות. ולכן הם לא יודעים. למשל. שאסור להשאיר כדורי־צמר גלויים בדירה שיש בה חתולים (זו אחת מתוך אלף העצות).

ובכל זאת, שלפתי מהספר כמה דברים שנראו לי חדשניים ובלתי־ידועים במקומותינו.

● אם אין לך אף טיפת שמן בבית וגם לא מרגרינה או חמאה, והילד דורש חביתה, אפשר לשים כפית מיונז במחבת ועליה לטגן את הביצה. (ניסיתי — נכון.)

● אם יש לכם עוגה שהתייבשה, פירסו אותה לפרוסות והכניסו אותה לתוך כלי סגור, ביחד עם פרוסת לחם טרי. אחרי 24 שעות העוגה תהיה כמו טריה. (טרם נוסה כאן.)

● הנה משהו חשוב: אם הבעל/האשה שלכם נוחרים בלילה, תוך כדי שינה על הגב, שימו מתחת לסדינו של הנוחר גולה של ילדים. (טרם נוסה על־ידי, כי אני מעדיפה להרביץ לו כשהוא נוחר. אבל אם אתם נגד אלימות, תנסו, אולי זה יועיל.)

● במקום לזרוק לזבל בקבוקי־בושם ריקים, אפשר לשים אותם בין הבגדים בארון, כדי שיפיצו שם את שאריות הריח שלהם.

אם הילד הקטן שלכם לא מסוגל בשום אופן לזכור את כתובתו ואת מיספר הטלפון, חברו לו שיר קצר, כולל מנגינה, שיכלול את האינ־פורמציה הזאת. אם חס וחלילה הילד יילך לאיבוד, הוא ישיר את השיר לשוטרים והם יחזירו אותו הביתה. (רק שלא יגיד שהוא זוכר את המנגינה בלבד, בלי המילים.)

אם אתם פותחים בקבוק שמפניה ואין לכם חשק שהנוזל היקר יבעבע ויישפך החוצה, הכניסו צימוק אחד לתוך הבקבוק, מייד עם שליפת הפקק.

זהו להיום. עם השאר תצטרכו להסתדר בעצמכם, עד להודעה חדשה.

מתנות

בטח יש לכם צורך גם באיזו מתנה לגיל הרך. אז טוב ששאלתם. במיקרה יש לי שתי הצעות שלא תוכלו לסרב להן.

הצעה א' היא לגיל שהם רק צורחים ופולטים אוכל מכל הכיוונים, או מתיישבים בלול ועושים תנועות טיפשיות בידיים וברגליים. ופיתאום האמא שלהם, ולפעמים האבא, ממש מרגישים שהילד כבר צריך להחזיק ספר בידו כדי להת־וודע לתרבות.

הנה ספר שכל דפיו עשויים עץ ועליהם תמונות בדיוק ברמה שלהם: סוס, חמור, תרנ־גולת, שפן וכו'.

תוצרת דורון לילד. מחיר, כ־10 אלפים שקל. נראה יציב מאוד וסובל יריקות, נשיכות ושאר צורות קריאה של הגיל הרך.

לגיל הקצת פחות רך אפשר להשיג היום, בחנויות־הספרים וגם ברשתות השיווק הגדולות, משהו שנקרא „ספרקלטת". זוהי סידרה של חמישה ספרים, כשלכל ספר מוצמדת קלטת. בספר מודפסים, עם ניקוד, השירים או הסיפורים שאפשר לשמוע בקלטת המצורפת לכל ספר.

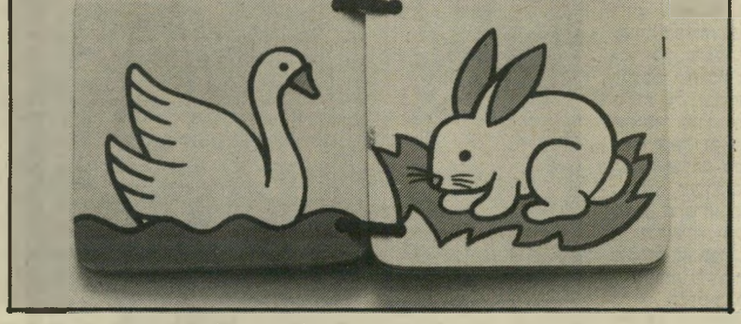

הילד מקשיב לסיפור ובאותו זמן עוקב אחרי הטכסט המודפס. הילד הקטן שלי (7) מאוד נהנה מהשירים מארץ הפלאות (שירים מוכרים מסרטים ומחזות מוסיקאליים), ומסיפור הברווזון המכוער, שקורא יוסי בנאי. כשגמר לשמוע את הקלטת, תוך כדי הסתכלות בטכסט, אמר: „תר־אי, בפעם הראשונה גמרתי לקרוא ספר שלם!"

מתנה יפה מאוד לילד ובמחיר זול מאוד. פחות מ־10 אלפים שקל (תלוי במקום הקניה) לספר וקלטת ביחד.

כנראה אוכל חגיגי

אני מבינה שזה המאכל הכי IN בחודשים אלה. בכל שבע ארוחות־הערב שאליהן הייתי מוזמנת בחודש האחרון הגישה המארחת עוף בלימון. יכול להיות שהמאכל הזה בא להחליף את החובזה כמאכל הלאומי של ישראל.

אז לאלה שגרים רחוק מהמרכז, ושבשורת העוף בלימון טרם הגיעה אליהם, אני שולחת את המתכון, בצירוף ברכותיי על ששמרתם על מקוריות עד לקריאת שורות אלו.

אגב, המנה היא טעימה מאוד, קלה להכנה, לא יקרה וכנראה אהובה על ההמונים. אל תעשו את האוכל הזה לבני המישפחה בלבד, כי אז אף אחד זר לא יידע שגם אתם IN וגם אתם סופים־טיקייטד. שעה לפני שיבואו 16 אורחים, היכנסו למטבח וצ'יק־צ'אק הכל מוכן.

מה שצריך להכין:

2 עופות, כשכל עוף מחולק ל־8 חלקים;

16 תפוחי־אדמה בינוניים, מקולפים ומחול־קים לשניים;

4 לימונים;

הרבה שום כתוש, מלח;

עבודה: את חלקי העוף שמים בתוך תבנית־אפיה, ואת התבנית דוחפים לתנור שחומם מראש, בלי שום תוספות. בינתיים מבשלים את תפוחי־האדמה במים עם מלח, אבל לא מוציאים להם את הנשמה. רק שלא יהיו קשים לגמרי.

אחרי 20 דקות, כשתפוחי־האדמה מוכנים, אתם שולפים את התבנית מהתנור ושמים אותה על השיש. מוציאים את תפוחי־האדמה מהמים שלהם ושמים אותם על חתיכות העוף, הקצת אפויות. בינתיים מבקשים מהבעל לסחוט את כל הלימונים, ולתוך מיץ הלימון כותשים המון שום. איזה 10 שיניים, וגם שמים כפית מלח. את הרוטב הזה שופכים על העוף ותפוחי־האדמה.

עכשיו מכסים את התבנית המלאה בנייר אלומיניום ומחזירים לתנור לעוד 30 דקות.

בזמן ההגשה אפשר לפזר על העסק פטרוזיליה קצוצה, או פפריקה אדומה, לפי הצבע שאוהבים.

כן, בטח שאם רוצים ארוחת־ערב מלאה, אפשר להוסיף סלט טוב ואיזה שעועית ירוקה מבושלת בחמאה, אבל זו כבר אופרה אחרת.

מה שנכון, נכון

הסימן הכי־ברור לזה שהזדקנתי, היא העובדה שנשים צעירות מעצבנות אותי. טוב, זה ידוע שהן נראות יותר יפה ויש להן עור יותר חלק ושיניים יותר בריאות, אבל אנחנו, הנשים הלא־כל־כך, אנחנו בשלות יותר וחכמות יותר ולמודות נסיון־חיים, ואנחנו נשים הרבה יותר סבלניות לבעלים שלנו (זה המקום שבעלי יתפוצץ מצחוק) ואמהות טובות יותר (כאן הילדים שלי ממש ישתוללו) וכמובן אנחנו עקרות־בית פי־אלף יותר טובות.

אז אני עושה קפה קר במיטבח שלי ודקה לפני שאני מוזגת אותו לתוך כוסות גבוהות והרורות, אומרת לי הצעירונת הזאת, הפישרית הקטנה הזאת, הילדה המפונקת, שאם אני עושה קנקן של קפה קר מאוד, כדאי לי להוסיף לתוך הקפה גם כף אחת של תמצית וניל, כדי שלקפה הקר הפשוט יהיה טעם אלוהי אמיתי.

עשיתי את זה. צדקה, המכשפה הילדותית. אני לא רוצה לראות עוד צעירות שמסתובבות לי בין הרגליים במיטבח הפרטי שלי. שתלכנה הביתה, לגדול ולהתבגר קצת.